

Aastalind

Ma näen teda —
mitte lindu, vaid varju,
mis lõikab taeva kaheks.
Tuul tiibades
mõõtnas avarust,
kus vaikib meri.
Peotäis merd
iga tiivasule vaikuses.
Tiivad lahti kui
märjad leheküljed
raamatust,
mida meri üritab unustada,
aga ikka uuesti loeb.

— Meri, küsib kormoran,
kas sa kardad mind?

Ei, vastab meri,
aga ma tunnen su tulekut enne,
kui su vari mu pinda puudutab.
Sa tuled mu laintesse nagu mõte,
mis läbistab
sügavaimadki kihid.

— Meri, kas sa mäletad
mu esimest lendu?

Mäletan, kui esimest korda
su sulgi silitasin,
mühiseb meri.
Sa olid juba siis
tume mõte
mu lainetes.

— Aga miks sa mind enda poole kisud?
Kas kardad, et su unustan?

Meri vaikib hetke, siis voogab:
Ma ei kisu. Ma kutsun,
sest sa ei pelga sügavust.
Sukeldud kaugemale,
kui paljudki teised,
ja ma jagan sinuga kõike,
mida jagada on.

— Tuul, mu sõber, küsib kormoran,
kas tead, mis tunne on olla märg,
kui keegi ei hooli?

Tuul puhub õrnalt läbi sulgede
ja vastab tuuletõmbega:
Tean.
Ainult sina julged seista
avatuna nagu raamat,
lased läbi lugeda
kõik oma suled.

— Kas tead,
miks avan tiivad ka siis,
kui vihm ja külm sul külas?

Tuul naeratab soolaselt:
Oled ainus,
kes mulle selga ei pööra,
sest tead,
et tasakaal ei tule pehmusest,
vaid kontrastidest.

— Tuul, sosistab kormoran,
kas kunagi jääd päriselt
minu juurde?

Tuul keerutab ümber ta pea,
sasib kurgu all sulgi.
Ma ei oska.
Pean liikuma, et mitte hajuda.
Aga sinul...
sinul on ju tiivad — sa saad valida.

— Ma väsin vahel, meri.
Ma väsin vahel, tuul.
Ma ei ole igavene.

Ja siis sosistab meri kaldapiiril,
silmis lainete loorine pilk:
Ka mina murenen
tuhandeks pisaraks
ja hajun kivide vahele.
Puhata saad, kui lased end kanda.

— Ma ei tunne end
vahel linnuna,
tunnistab kormoran vaikselt,
vaid linnu varjuna,
nagu oleksin
unustatud tähendus
märjas käsikirjas.

Meri mühiseb pikalt.
Tuul vaibub hetkeks.
Ja siis laulab meri:
Iga lind, kes vaikides lendab,
kannab endas rohkem,
kui maailm julgeb öelda.

Tuul libiseb
mööda kormorani tiibu,
hingab läbi iga sule ja soone:
Ma tean, mida tähendab
kanda nähtamatut.
Las ma kuivatan su,
nagu ma kuivatan

päeva lõpuks
ka mere silmad.
Sa ei pea olema alati tugev.
Aastalinnuna võid olla lihtsalt lind.
Aastalinnuna oled ajatu,
omaenda tähestikus,
kus igal sulel on mõte
ja igal varjul algus.

— Meri, sa annad
mu tiivaraamatule kaalu.
Tuul, sa lappad
mu raamatut sulghaaval,
kuni see muutub mõtte kerguseks.

Tuul laulab madala noodi
ja kormoran tõuseb päiksena taevasse,
maailma, mis põgeneb varjude eest.
Tõuseb mitte uhkusesärast,
või vastutust kandes,
vaid sellepärast,
et meri ja tuul teda kuulasid.

